

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatele: **K. P.**, zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, ve znění opatření obecné povahy odpůrce ze dne 14. 1. 2022, čj. 1518/2022-1/MIN/KAN, a ze dne 26. 1. 2022, čj. MZDR 2873/2022-1/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem na zrušení opatření obecné povahy podaným u Nejvyššího správního soudu dne 30. 1. 2022 domáhal zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 26. 1. 2022, čj. MZDR 2873/2022-1/MIN/KAN (dále také „změnové mimořádné opatření“). Tímto opatřením byl s účinností od 15. 2. 2022 novelizován mj. čl. I bod 15 písm. b) mimořádného opatření odpůrce ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 14. 1. 2022, čj. 1518/2022-1/MIN/KAN, kterým byly stanoveny podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích nebo na jiných činnostech. Na základě změnového mimořádného opatření mohly

očkované osoby nově prokázat tzv. bezinfekčnost pouze za předpokladu, že u nich od dokončení základního očkovacího schématu uběhlo nejvýše 270 dní nebo že obdržely posilující dávku očkování.

[2] Z obsahu návrhu vyplývá, že navrhovatel brojí proti tomu, že nebude v důsledku výše uvedené změny moci využívat služby a provádět činnosti regulované mimořádným opatřením ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN (viz níže). Soud má proto s ohledem na obsah návrhu za to, že záměrem navrhovatele bylo, aby soud přezkoumal mimořádné opatření ze dne 29. 12. 2021, čj. MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 26. 1. 2022, čj. MZDR 2873/2022-1/MIN/KAN (dále dohromady jako „napadené mimořádné opatření“), které původní mimořádné opatření toliko novelizovalo (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2021, čj. 6 Ao 7/2021-126, bod 6).

[3] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 2. 2022, čj. 8 Ao 2/2022-53, *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, který nabyl právní moci dne 2. 2. 2022, zrušil k 10. 2. 2022 napadené mimořádné opatření v části čl. I bodu 3 písm. b) v rozsudku uvedených slovech a bodu 6 písm. b) odrážky i) ve slově „nebo“ a odrážky ii) a písm. d). K témuž datu odpůrce následně mimořádným opatřením ze dne 9. 2. 2022, čj. MZDR 1518/2022-2/MIN/KAN, zrušil celé napadené mimořádné opatření.

II. Obsah návrhu a vyjádření odpůrce

[4] Navrhovatel ke své aktivní procesní legitimaci uvedl, že byl očkovan proti onemocnění covid-19. Byl mu vydán certifikát o očkování bez omezené platnosti. Ani v rámci poučení před očkovaním nebyl informován o tom, že by očkovaní chránilo pouze několik měsíců. Měl proto legitimní očekávání, že platnost certifikátu nebude zkrácena a že certifikát bude platit jako průkaz tzv. bezinfekčnosti nadále. Napadené mimořádné opatření však zkracuje tzv. bezinfekčnost na 9 měsíců od očkování. Navrhovatel tak po uplynutí této doby, aniž by se nechal naočkovat třetí dávkou, nemůže jít do kina, divadla, restaurace, na koncert, k holiči nebo k masérovi. Bude proto ve stejném postavení jako osoby neočkované.

[5] Namítá, že napadené mimořádné opatření neodůvodňuje, proč mu byla nejprve slibována tzv. bezinfekčnost bez jakýchkoliv podmínek a proč je jí nyní zbaven. Kampaň „Tečka za koronavirem“ a neomezená tzv. bezinfekčnost po očkování vyvolaly legitimní očekávání navrhovatele, že nebude podroben restrikcím, jestliže se nechá naočkovat dvěma dávkami. Napadené mimořádné opatření legitimní očekávání navrhovatele porušuje. Není proto přiměřené a je v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky. Mimořádné opatření fakticky nutí navrhovatele, aby se podrobil další dávce očkování. Neexistují však studie, které by se týkaly třetí dávky nebo kombinace jednotlivých očkovacích látek. Podání posilující dávky a prodlužování použitelnosti očkovacích látek je v rozporu s příbalovým letákem. Podle § 8 vyhlášky č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, ve znění do 31. 1. 2022, se základní očkování a případné přeočkování provede v počtu dávek a časových intervalech mezi jednotlivými dávkami podle souhrnu údajů o přípravku k očkovací látce. V souhrnu údajů o očkovací látce *comirnaty* však navrhovatel žádné údaje

pokračování

o posilovací dávce nenašel. Nadto se objevují informace o škodlivých účincích očkování. Podle Státního ústavu pro kontrolu léčiv rizika spojená s vektorovými očkovacími látkami překonávají jejich přínosy. Očkování pro navrhovatele není povinné. Není proto možné, aby moc výkonná po něm očkování vymáhala. Není dán důvod nutit navrhovatele k očkování třetí dávkou, jestliže o její účinnosti neexistují studie. Očkování dalšími dávkami snižuje imunitu.

[6] Odpůrce k návrhu na zrušení opatření obecné povahy uvedl, že změnou platnosti očkování reagoval na nové vědecké poznatky, které nebyly v době, kdy byla stanovena neomezená platnost certifikátu, dostupné. Vyplývá z nich, že účinnost očkování časem klesá. Naopak u osob do šesti měsíců od druhé dávky nebo u osob očkováných třetí dávkou je riziko reinfekce nízké. Zároveň u osob očkováných třetí dávkou klesá riziko hospitalizace až o 90%. Změna pravidel není svévolná, nýbrž je založena na objektivních skutečnostech při současné snaze o snížení rizika přenosu viru. Zásada legitimního očekávání proto porušena nebyla. Očkování chrání zejména před závažným průběhem onemocnění, hospitalizací a před úmrtím. Závažnost varianty omikron může být podhodnocena. Byť snižuje riziko hospitalizace, je větší pravděpodobnost reinfekce. Závěrem odpůrce navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh jako nedůvodný zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Soud se nejprve zabýval tím, zda je navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání návrhu na zrušení napadené části mimořádného opatření.

[8] Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*

[9] Aktivní procesní legitimace představuje podmínku řízení, kterou musí obecně navrhovatel splňovat, aby byl oprávněn podat k soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy. K jejímu splnění je zapotřebí, aby návrh obsahoval myslitelná a logicky konsekventní tvrzení o tom, že právní sféra navrhovatele (tj. jemu náležející subjektivní práva) byla napadeným opatřením obecné povahy dotčena. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, *územní plán Vysoká nad Labem*, bod 34; ve vztahu k mimořádným opatřením viz rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2021, čj. 8 Ao 1/2021-133, č. 4187/2021 Sb. NSS, *povinnosti pozitivně testovaných*, bod 34). Zároveň je nutné, aby měla napadená regulace přímý a nezprostředkovaný vztah k právům navrhovatele. Soudy ve správním soudnictví jsou povolány k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), přezkum tzv. *actio popularis* zákon nepřipouští. Proto nestačí, tvrdí-li navrhovatel, že je opatření obecné povahy nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho subjektivních práv (viz citované usnesení *územní plán Vysoká nad Labem*, především body 31, 36 a 41). Není-li podmínka aktivní procesní legitimace splněna, soud návrh usnesením odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[10] Navrhovatel v návrhu ke své aktivní procesní legitimaci uvedl, že je očkovan proti onemocnění covid-19. Tuto skutečnost doložil certifikátem o provedeném očkování, ze kterého vyplývá, že obdržel dvě dávky očkování. Napadeným mimořádným opatřením byla zkrácena tzv. bezinfekčnost očkovaných na 9 měsíců od očkování. Po uplynutí této doby proto nebude moci jít do kina, divadla, restaurace, na koncert, k holiči nebo k masérovi, nenechá-li se naočkovat třetí dávkou. Protože navrhovatel tvrdí, že patří do skupiny osob, které v důsledku omezení doby účinnosti dvou dávek očkování pro účely prokázání tzv. bezinfekčnosti nebudou moci po uplynutí 270 dní od očkování využívat služby a provádět činnosti regulované napadeným mimořádným opatřením, je k podání návrhu na zrušení čl. I bodu 15 písm. b) mimořádného opatření aktivně procesně legitimován. Právní sféra navrhovatele totiž mohla být změnou tohoto ustanovení dotčena (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 9. 2021, čj. 9 Ao 13/2021-36, *uznávání protilátke II*, bod 9).

[11] Nejvyšší správní soud následně návrh posoudil a dospěl k závěru, že není důvodný.

[12] Podle § 101d odst. 1 s. ř. s., ve znění od 1. 1. 2012, platí, že *při rozhodování (o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – pozn. NSS) je soud vázán rozsahem a důvody návrhu*. Vedle námitek uplatněných v návrhu se soud musí z úřední povinnosti zabývat případným nedostatkem pravomoci odpůrce vydat opatření obecné povahy nebo překročením jeho působnosti (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010-116, č. 2215/2011 Sb. NSS, *územní plán Moravany*, bod 28). Soud neshledal, že by napadené mimořádné opatření takovými vadami nad rámec návrhových bodů trpělo. Soud ho proto přezkoumal pouze z důvodů uvedených v návrhových bodech (viz níže).

[13] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je s ohledem na uplatněné návrhové body zejména otázka, zda odpůrce změnou čl. I bodu 15 písm. b) napadeného mimořádného opatření neporušil legitimní očekávání navrhovatele v to, že nebude podroben omezením zaměřeným proti epidemii onemocnění covid-19, jestliže se nechá naočkovat dvěma dávkami.

[14] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že „pro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Závazky a sliby, které na sebe stát vezme vůči jednotlivcům, by měly být dodržovány (princip legitimního očekávání)“ (nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, *L'ORÉAL*, bod 81 a 82, dále konstatoval, že „správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě. Správní praxi zakládající legitimní očekávání lze změnit, pokud je taková změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“

pokračování

[15] Podle čl. I bodu 15 písm. b) mimořádného opatření v původním znění platilo, že jednou z podmínek pro možnost využití některých služeb, vstup do provozoven či účast na akcích bylo předložení certifikátu o dokončeném očkování, přičemž od ukončeného očkovacího schématu muselo uplynout nejméně 14 dní. Bod 6 změnového mimořádného opatření odpůrce následně toto ustanovení novelizoval tak, že v případě osob starších 18 let, nesmělo od dokončení očkovacího schématu uplynout více než 270 dní nebo musela být osoba očkována posilovací dávkou (viz bod [1] tohoto rozsudku).

[16] Opatření stanovená napadeným mimořádným opatřením měla zajistit, aby bylo využívání služeb a provádění činností, při kterých by se mohla epidemie výrazně šířit, co nejvíce bezpečné, a aby nebyl zdravotní systém přetížen vnímavou skupinou osob, které jsou z pohledu epidemie rizikové. Pravidla stanovená v čl. I bodu 15 tohoto opatření proto sloužila k dlouhodobému vymezení podmínek bezpečného provozu regulovaných služeb a činností (bod 63 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2022, čj. 8 Ao 9/2022-101, bod 51). Nejvyšší správní soud v bodě 89 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*, uvedl, že „odpůrce při zvažování toho, zda uzavřít provozovny nebo úplně znemožnit poskytování služeb, nebo zda omezit z jejich využívání pouze rizikové osoby, přistoupil na variantu, která má nižší ekonomické a společenské dopady a která je současně schopná ochránit systém zdravotní péče. Zvolil tedy omezení pouze těch osob, které pro chybějící očkování nebo imunitu z prodělané nemoci představují největší riziko, včetně toho, že vypustil nejméně ohroženou skupinu dětí do 12 let. Tento postup se soudu jeví v rovině obecnosti námitek navrhovatelky jako přiměřený za situace masivního šíření viru v populaci a souběhu dvou jeho variant.“ Rizikovou skupinou osob byly v době vydání napadeného mimořádného opatření v původním znění neočkované osoby, neboť nebyly očkováním nebo imunitou získanou z prodělaní onemocnění ani částečně chráněny před nákazou onemocněním covid-19 a současně u nich bylo zvýšené riziko závažného průběhu nemoci. Očkované osoby a osoby, které onemocnění prodělaly, tak vysoké riziko pro zdravotnický systém nepředstavovaly. Imunita získaná očkováním nebo proděláním onemocnění je totiž lépe chránila před nákazou a v případě onemocnění před jeho závažným průběhem. Neočkovaným osobám proto nebylo umožněno využívat služby a provádět regulované činnosti z odborných, medicínských důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2022, čj. 8 Ao 1/2022-62, *výhrada víry při přezkumu OOP*, bod 40; k omezení neočkovaných osob blíže viz část IV.4 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a část IV.8 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022).

[17] Z výše uvedeného tak vyplývá, že odpůrce při přijímání mimořádných opatření podle § 2 odst. 1 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 25. 2. 2022 (dále „pandemický zákon“), vycházel z vědeckého poznání dostupného v dané době, přičemž regulaci práv a povinností osob založil na objektivních odborných kritériích, nikoliv na politických prohlášeních „o teče za koronavirem“, jak by mohlo vyplývat z tvrzení navrhovatele. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 124 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022, „[j]estliže se odpůrci rozumně jevílo, že osoby očkové nebo s prodělaným onemocněním covid-19 představují významně menší riziko pro naplnění cílů mimořádného opatření (omezení šíření nákazy, zabránění přehlcení systému zdravotní péče), je přípustné, že se namísto plošné uzávěry společnosti rozhodl omezit pouze ty osoby, které představovaly vyšší

riziko.“ Soud nicméně souhlasí s navrhovatelem v tom, že nelze vyloučit, že očkovací kampaň státu mohla v občanech vyvolat dojem, že proočkováním populace dvěma dávkami epidemie skončí. Je proto pochopitelné, že se navrhovatel může cítit být podveden, pokud se později ukázalo, že dvě dávky očkování nemusí postačovat na dlouhodobější ochranu proti onemocnění covid-19. Nicméně ani navrhovatel netvrdí, že by zazněl jednoznačný příslib ať již přímo ve vydávaných mimořádných opatřeních nebo v kampani, že v budoucnu nemůže dojít k omezení práv osob, které se nechají naočkovat. Soudu pak nepřísluší v tomto řízení hodnotit, zda byla státem zvolená propagace očkování zvolena vhodně či nikoliv.

[18] Pro epidemii covid-19, stejně jako by tomu bylo u jakékoliv nedostatečně prozkoumané nemoci, je nicméně typické, že úroveň poznání není dokonalá a že se postupně vyvíjí. Prostředky proto mají být voleny odpůrcem tak, aby co nejlépe ochránily společnost a jednotlivce před aktuálně probíhající epidemií, a to při současné snaze o minimalizaci zásahů do práv a právem chráněných zájmů osob (bod 124 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022).

[19] Protože je průběh epidemie silně proměnlivý (vlivem ročních období a vlastností aktuálně se šířící varianty viru), je odpůrce povinen podle § 3 odst. 7 pandemického zákona nejméně jednou za dva týdny přezkoumat, zda pominuly nebo se změnily důvody pro vydání mimořádného opatření. Zabýval-li se odpůrce otázkou, zda pominuly důvody tzv. bezinfekčnosti očkovaných osob, u nichž od dokončení očkovacího schématu uplynulo více než 270 dní, postupoval v souladu s § 3 odst. 7 pandemického zákona. Tyto osoby totiž zřejmě i s ohledem na odůvodnění mimořádného opatření v původním znění (k tomu blíže viz část IV.5 až IV.7 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022) začaly nově být rizikem pro cíl sledovaný napadeným mimořádným opatřením. Tím byla ochrana nejvíce zranitelných osob a zejména zdravotního systému jako celku (blíže viz bod 84 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb*).

[20] V takovém případě však nemohlo být porušeno legitimní očekávání navrhovatele v neomezenou platnost očkování pro účely prokázání tzv. bezinfekčnosti, jestliže zjevně pominuly objektivní důvody, pro které byly osoby s dokončeným očkovacím schématem považovány z hlediska probíhající epidemie covid-19 za bezpečné. Navrhovateli nebyly dány právní záruky, že bude již navždy proti tomuto onemocnění chráněn a že i v případě poklesu účinnosti očkování již nikdy nebude omezen v možnosti využívat rizikové služby. To, že mohou nastat změny i pro očkované osoby s dokončeným očkovacím schématem, je nadto logický a zcela předvídatelný následek výskytu nových variant viru v průběhu jednotlivých vln epidemie. Je proto absurdní hovořit o určité správní praxi odpůrce, která by měla být napadeným mimořádným opatřením porušena, jestliže odpůrce reaguje jednotlivými mimořádnými opatřeními na aktuální a vysoce proměnlivou epidemickou situaci. Navrhovatel proto nemohl mít legitimní očekávání v to, že bude bez jakýchkoliv dalších podmínek navždy považován za tzv. bezinfekčního. Opačný závěr by totiž fakticky znemožnil odpůrci v rozporu s § 3 odst. 7 pandemického zákona reagovat na vývoj epidemie a na nové vědecké poznatky jen z toho důvodu, že v minulosti byly očkované osoby (nebo jiné skupiny osob) považovány za bezpečné. Byť proto navrhovatel mohl doufat v to, že jej očkování bude chránit i nadále, nevzniklo mu legitimní očekávání

pokračování

v právním slova smyslu, které by mohlo být napadeným mimořádným opatřením porušeno.

[21] Nebylo-li však porušeno legitimní očekávání navrhovatele, jsou nedůvodné rovněž námitky, že je napadené mimořádné opatření právě z tohoto důvodu nepřiměřené a že odpůrce nezdůvodnil, proč byla nejprve slibována tzv. bezinfekčnost bez jakýchkoliv podmínek a proč je jí nyní navrhovatel zbaven. Konkrétní důvody, pro které došlo ke změně čl. I bodu 15 písm. b) mimořádného opatření, uvedené v odůvodnění změnového mimořádného opatření a dále rozvedené odpůrcem ve vyjádření k návrhu, navrhovatel nijak nespornuje. Soud se proto nezabýval tím, zda změna čl. I bodu 15 písm. b) mimořádného opatření byla řádně odůvodněna, protože se argumentace navrhovatele stran nedostatku odůvodnění změnového mimořádného opatření týkala pouze ochrany jeho legitimního očekávání (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).

[22] Námitka, že napadené mimořádné opatření fakticky nutí navrhovatele, aby se podrobil třetí dávce očkování, je nedůvodná. Sám navrhovatel uznává, že očkování pro něj nebylo povinné, neboť nespadal do skupiny osob, kterým byla vyhláškou č. 466/2021 Sb., kterou se mění vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, ve znění pozdějších předpisů, stanovena povinnost podrobit se očkování proti onemocnění covid-19. Z odůvodnění změnového mimořádného opatření současně nevyplývá, že by jeho cílem mělo být nepřímé donucení osob, u nichž uplynulo více než 270 dní od dokončení očkovacího schématu, k očkování posilující dávkou stanovením určitých zákazů a omezení (srov. bod 84 rozsudku *tzv. bezinfekčnost u stravovacích a ubytovacích služeb* a bod 122 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022). Bylo proto zcela na navrhovateli, zda se nechá očkovat třetí dávkou či nikoliv.

[23] Má-li navrhovatel za to, že, je očkování nebezpečné s ohledem na nedostatek studií stran podávání třetích dávek, na informace o škodlivých účincích očkování a na odlišné údaje v příbalovém letáku k očkování, je na něm, aby si sám vyhodnotil, zda se nechá očkovat třetí dávkou, či nikoliv. Není však úkolem soudu, aby se bezpečností posilujících dávek očkování v nyní projednávané věci zabýval, pakliže je pro navrhovatele třetí dávka dobrovolná a předmětem sporu není přezkum zákonnosti očkovací povinnosti (srov. bod 125 rozsudku sp. zn. 8 Ao 9/2022).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal návrh důvodným, a proto jej zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

[25] O věci samé rozhodl soud bez jednání postupem podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť navrhovatel i odpůrce s tímto postupem souhlasili, resp. navrhovatel ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem provádění dokazování, neboť při přezkumu mimořádného opatření soud vycházel pouze ze správního spisu, který sestává z napadeného opatření.

[26] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

[27] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Odpůrce měl ve věci plný úspěch, neboť ten se posuzuje podle osudu napadeného opatření obecné povahy (jeho části). Navrhovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (ani žádné nepožadoval).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. června 2022

Petr Mikeš
předseda senátu